

D. UMBERT

OLÍMPIC CIRCUS

La Barcelona fràgil. Quatre mil abonats barcelonins es van quedar la setmana passada quatre dies sense telèfon per l'acció d'una de les apressades excavadores que construeixen el Segon Cinturó, a l'alçada de la Vall d'Hebron. Fa un mes havia passat exactament el mateix. La urgència per acabar aquest enllaç —el que va més just del calendari olímpic— posa en perill aquells altres serveis —aigua, gas, telèfon— als quals sol tocar rebre quan hi ha grans obres al costat.

ARXIU

La Barcelona capgirada.

La construcció de la línia 2 de metro causa molèsties al carrer de Guipúscoa. El nus d'enllaç de la Diagonal amb el Segon Cinturó congestiona encara més les entrades a Barcelona. L'asfaltament de carrers de cada estiu altera els hàbits dels conductors i sembla una mica de caos. És el penúltim estiu, i s'assegura que Barcelona entra en la recta final abans de l'abril del 1992, quan totes les obres haurien d'estar acabades i els col·lapses no tindran res a veure amb els paletes, sinó amb turistes i família olímpica.

Tornen Sud-àfrica i Peret al Sant Jaume pre-olímpic

La setmana que ve hi ha el Sant Jaume més pre-olímpic. Aquest penúltim 25 de juliol, abans del de debò, ve ple de celebracions. La vigília tindrà una revetlla diplomàtica important: Samaranch assistirà a la comissió interministerial per als Jocs Olímpics, presidida per González, i es dona per fet que aconseguirà que l'Estat signi d'una vegada el compromís de fer efectius els ingressos en loteries, segells i monedes promesos a Barcelona '92 des d'abans de la nominació.

L'endemà, el president del CIO tomarà a ser a la casa comuna de l'olimpisme, a Lausana, perquè té feina. Ha d'enviar 167 invitacions als 167 comitès olímpics que convida a Barcelona —als Jocs més grans de la història, que en diuen—, i tindrà pressa a fer-ho, perquè, segons que assegura, la invitació que li fa més il·lusió posar dins el sobre és la que té per destinatari el comitè olímpic interí de Sud-àfrica (Inocsa), acabat de readmetre a la família.

EL VELÒDROM RUMBER

Aquest mateix dia de Sant Jaume, independentment dels actes municipals o paramunicipals que celebren el compte enrere dels 365 dies, Barcelona té una cita poc esportiva però que ha aixecat molta expectació. Peret torna als escenaris després d'uns anys en què un misticisme estrany d'una església que es fa dir de Filadèlfia l'havia allunyat del públic. El Velòdrom d'Horta, orfe de bicicletes fins que els Jocs no n'hi facin rodar unes quantes, acollirà el rei de la rumba catalana amb els braços oberts i milers de rumbers reconvertis amb ganes de refrescar el juliol.

Aquests dos retorns, els que Samaranch i el Grec han fet possibles, indiquen, per contrast, algunes mancances que caldria tenir presents abans que l'eufòria i la calor no les arraconin definitivament al calaix dels oblits olímpics.

ESTIU MUSICALMENT SEC

Primera mancança: l'estiu que ve Barcelona passarà molta setmana musical. Acostumats a les ratxes

Peret.

D. UMBERT

dels últims tres estius, amb el Palau Sant Jordi, el Velòdrom, el Palau d'Esports i els camps del Barça i de l'Espanyol com a hotels de luxe per a totes les figures del planeta, d'aquí a un anyet l'esport imposarà la llei del més fort i s'endurà de la ciutat tots aquells qui pateixin "abstinència" musical. Les ciutats perifèriques, o bé la Monumental com a únic escenari que se salvarà de la febre olímpica, hauran de fer un sobre-esforç perquè soni alguna cosa més que himnes triomfants a la ciutat olímpica. Dire Straits, per exemple, ha anunciat una gira multitudinària que inclou l'Estat espanyol, però difícil serà que coincideixi a Barcelona.

DIPLOMÀCIES I CINISMES

L'altre oblit, qui sap si interessant, és el que fa en alguns casos la diplomàcia olímpica. Convenen missatges eufòrics i Samaranch ha aconseguit la medalla de tornar el país de l'apartheid als Jocs de la reconciliació. Però a Barcelona no hi haurà tots els comitès olímpics amb vocació de ser-ho. I no només perquè alguns no seran ja ni entre els 167 que rebran la

invitació, sinó perquè no és gens clar que els 167 que la rebrien vinguin als Jocs. Els interessos històrics d'aconseguir una participació rècord hauran de combinar-se, si més no, amb una certa hipocresia i una sobredosi de diplomàcia, si pretenen que països que han estat i països que estan en ple conflicte armat desfilin junts.

L'olimpisme, com a moviment uniformista, és una arma de doble tall. D'aquí ve que alguns sectors radicals sud-africans no estiguin gens contents de la readmissió del seu país. El retorn del país de De Klerk és una operació d'imatge per als Jocs, però encara més per a Sud-àfrica. I la pressa a fer efectiva la reconciliació, una pressa inaudita que ha saltat molts dels protocols que per a d'altres són barreres, fa témer que jugui contra les millores socials del país.

En definitiva, que es tracti tant d'una operació d'imatge com els spots publicitaris d'aquell país, cinics fins al punt de presentar una convivència d'un gris brillant mentre la realitat continua sent absolutament en blanc i negre.

Carles Capdevila